

13 JUL 2017

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ДРЖАВНЕ УПРАВЕ И
ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ
Број: 011-00-00270/2017-05
Датум: 10.07.2017. године
Београд

**РЕПУБЛИЧКИ ГЕОДЕТСКИ ЗАВОД
СЕКТОР ЗА ПРАВНЕ ПОСЛОВЕ**

БЕОГРАД

Булевар војводе Мишића бр. 39

Поводом вашег захтева 07 број: 021-73/2017 од 29.06.2017. године, којим тражите мишљење о примени одредаба Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16), а у вези са одредбама Закона о службеној употреби језика и писма („Службени гласник РС“, бр. 45/91, 53/93, 67/93, 48/94, 101/05-др. закон и 30/10), са становишта делокруга Министарства државне управе и локалне самоуправе обавештавамо вас о следећем.

Област употребе језика и писма националних мањина у правном систему Републике Србије регулисана је, сагласно члану 10. Устава Републике Србије, законом. Према одредби члана 10. Устава, у Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично писмо, а службена употреба других језика и писама уређује се законом, на основу Устава. Такође, сагласно одредбама чл. 75. став 1. и 76. став 1. Устава, припадницима националних мањина, поред права која су Уставом зајемчена свим грађанима, јемче се додатна, индивидуална и колективна права, као и равноправност пред законом и једнака законска заштита.

Закони којима је уређено право на службену употребу мањинских језика су, поред Закона о службеној употреби језика и писама, Закон о заштити права и слобода националних мањина („Службени лист СРЈ“, број 11/02, „Службени лист СЦГ“, бр. 1/03- Уставна повеља и „Службени гласник РС“, бр. 72/2009-др.закон и 97/13 - одлука УС) и Закон о националним саветима националних мањина („Службени гласник РС“, бр. 72/09 и 20/14 – одлука УС и 55/14). Такође, различити аспекти службене употребе мањинских језика регулисани су прописима који за основни предмет регулисања немају питања заштите права националних мањина већ неку другу сферу друштвених односа, као што су, примера ради, Закон о општем управном поступку, Закон о печату државних и других органа, Закон о матичним књигама, Закон о локалној самоуправи, Закон о основама система образовања и васпитања, и друго.

Одредбама Закона о општем управном поступку, прописано је: да је у управном поступку у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо, а латиничко писмо на начин утврђен законом, док се на подручјима у којима је у службеној употреби и језик националне мањине, поступак води и на том језику и уз употребу писма те националне мањине, у складу са законом (члан 4); да су трошкови поступка, између осталог,

неопходни и оправдани трошкови заступања странке и трошкови усмене расправе и извођења доказа (стварни трошкови сведока, стварни трошкови и награде вештака, тумача, преводилаца и привремених заступника, трошкови увиђаја и сл) (члан 84); да орган сноси редовне трошкове поступка, као и трошкове поступка који је покренут по службеној дужности и повољно окончан по странку, ако законом није друкчије предвиђено (члан 85. ст. 1. и 2).

Одредбом члана 18. Уредбе о накнади трошкова у управном поступку („Службени гласник РС“, бр. 80/92) утврђено је да трошкове тумачења са једног на други језик народа и националних мањина чија је равноправна употреба обезбеђена, сноси орган који води поступак.

Према одредби чл. 3. став 1. и 20. став 1. тач. 2) Закона о управној инспекцији („Службени гласник РС“, број 87/11), управна инспекција обавља инспекцијски надзор над применом закона и других прописа којима се, између осталог, уређују службена употреба језика и писма, у оквиру овлашћења министарства надлежног за послове управе утврђених овим законом.

С обзиром на наведено, указујемо да је у вези са питањем вођења поступка, Законом о општем управном поступку, као општим процесним законом, предвиђено да се вођење првостепеног и другостепеног управног поступка на језику националне мањине и употреба њеног писма на подручјима у којима је тај језик у службеној употреби уређује посебним законом. У вези са питањем трошкова поступка, указујемо да Закон о општем управном поступку прави разлику између редовних тј. општих и посебних трошкова поступка, при чему редовне трошкове, који се намирују делом из средстава опреме, а делом из средстава посебне намене добијених из буџета, сноси орган за чију су делатност везани. С тим у вези, а сагласно одредбама Закона о службеној употреби језика и писма и одредби члана 18. Уредбе о накнади трошкова у управном поступку, трошкове превођења на језик националних мањина сноси орган који води поступак, односно организација код које се води поступак.

Бранко Ружић